

סוגיות תפילה-2 / הקדמה- המשך

1. אורות התפילה (הוספות מכתב יד, עמ' 130)

התפילה- כמה מגוחכת היא לפי ההבנה ההמונית. מתפלל האדם אל האלוקים האדיר על הכל, והוא פועל אצלו את המבוקש שלו. מתפעל הוא האלוקים מדיבוריו של האדם, ומתעורר, וממלא את חפצו- אחרי שהכביד עליו בבקשותיו. היש לך חירוף וגידוף, חשיכה ושקרות גדולים מזה?! והיש, איפוא, להתפלא אם העומדים במעמד תרבותי ורואים את עצמם בתור משכילים וכנים, שהם מואסים את התפילה? אמנם, כשם שחשוכה היא התפילה באין דעת ורגש, כך מאירה ורוממה היא בגילוי הדעת וההרגשה.

2. שם (עמ' 131)

התפילה, כשהיא מתגשמת- היא מתהפכת לפלסטר, לזוהמת עבודה זרה. הוא קורא לאלוקים שהוא מצויר איתן, קשה, תקיף ושליט, נצחן ורודף כבוד ומשמעת של עבדות כפופה מנתינו-עבדיו, והוא דווקא עלול להיות מרוצה על ידי שיבקשו ממנו בבקשות ובתחנונים משיפולי נפש, אז משתנה הוא מחפצו העז, וממלא את המבוקש, והמבוקש אינו אצילי, כי אם פשוט חפץ גס של צורך נאה או מכוער. תפילה זו- פסולה היא, שיכורה ואילילית, חסרה היא העצמיות התוכית של מהות התפילה, ותחשב לחטאה, לתפלה

3. עולת ראי"ה (א', עמ' ק"נ)

ד' הושיעה. אמת, כי בהויה האמיתית, הלא הכל מלא אושר, והכל טוב ומעולה, אבל המעצורים באים מתוך המחשכים, שהאדם שוכח את אושרו ואת חוסנו, ואין מנוס מזה כי אם לקרוא בשם ד', בשם הקדוש הכולל כל, והמחיה כל, מקור הכל, ואז באה הישועה. ד' הושיעה.

המלך יעננו ביום קראנו. מצד תכונת הכל, מלוא חיי האושר, שההויה הברוכה הלא היא מלאה מהם, שהרי כל עניינה אינו כי אם זריחת הטוב ממקור הכל, לא היה לפי זה מקום לצורך של קריאה של תפילה. שהרי אין תפילה כי אם במקום שיש מחסור, וההבטה העליונה, הבהירה באור האמת, הלא היא מצהרת שאין שום מחסור, כי משגב לנו בד' צבאות אדון כל. אבל אם היתה התפילה חסרה, אז באמת זה עצמו היה החיסרון היותר גדול בהויה, כי העמוד הגדול של אושרו של עולם- הוא התפארת המלכותית של אדון כל, בורא כל המעשים, אדון כל הנשמות, ועל כל יש צורך לגילוי ישועה, ויש תועלת והכרח בקריאה, בתפילה ובהבעת ההכרה של הממלכה האלוקית, באדם ובעולם, בחיים ובמצואות, והרעיון הזה וכל אוצרות חיוו הם משלימים באמת את האושר ואת הכל. המלך יעננו ביום קראנו.

4. שם (עמ' י"א)

התפילה היא לנו, ולעולם כולו, הכרח גמור, וגם תענוג היותר כשר שבתענוגים. גלי הנשמה שלנו הולכים ושוטפים, הננו חפצים מעצמנו, ומהעולם, שלמות כזאת שאין המציאות המוגבלת יכולה ליתן לנו, ומתוך כך הננו מוצאים את עצמנו שרויים בצרה גדולה, שדאבונה יכול להעביר אותנו על דעתנו ועל דעת קוננו. אבל קודם שיעבור זמן גדול, שיוכל שרטון זה להתגלם בקרבנו- הננו באים ומתפללים. שופכים אנו את שיחנו, ומתנשאים אנחנו לעולם של מציאות שלם בתכלית השלמות, ואז נעשה עולמנו הפנימי באמת שלם בתכלית השלמות, ודעתנו מתמלאת נחת, ואותו המשקל שהכרעתנו הפנימית פועלת על המציאות, שגם פנימיותנו היא אחת מחלקיה, מכריע גם את כל העולם כולו לכף זכות.

5. שמונה קבצים (קובץ א', תרס"ז)

התפילה פועלת לפי הערך של מהות הרצון של המתפלל. הרצון הטוב לגמרי, הוא מחוייב המציאות בעצמו, והוא איננו כי אם במקור העליון, אור אין סוף. וכל רצון מוגבל, לפי ערך טובו, ולפי ערך העומק של הטוב, כך הוא אומץ מציאותו, ולפי אומץ המציאות שלו כך הוא אומץ גבורתו לפעול. וצדיקים גיבורי כח הם, וחפצם טוב, ולפי מדריגתו של כל אחד מהם בטובו- תפילתו פועלת.